

UNA NIT DOLÇAMENT TERRIBLE

Una esgarrifança em va recórrer l'espina. El fred se'm va introduir per dins l'anorac que portava i, la boira, que humitejava la suau brisa, no em deixava veure res a dos pams de lluny. Era de nit. Just aquell dia era lluna plena. La llum elèctrica del carrer pampalluguejava lleugerament i em feia pensar en aquelles bombetes de ca l'àvia que eren tan velles que quasi no es veia res i que no et deixaven llegir tranquil·la. Però clar, d'això ja feia temps. Perquè des que l'àvia va morir ja no vam anar mai a casa seva.

Estava al carrer, feia molt de fred i no es veia res amb aquells fanals que feia cinquanta anys que no es canviaven i m'estava espantant. Era la primera vegada que els pares em deixaven sortir de casa amb les amigues per la nit. Però les nenes no venien i a sobre no em contestaven al telèfon. I jo allà atemorida i pensant que cada persona que veia em semblava sospitosa. Estava tremolant de por quan de sobte es van començar a escoltar crits de desesperació.

***

Em dic Josefa. Els pares em van posar un nom bastant bonic encara que ja se'n podrien haver pensat un altre! M'agradava llegir i m'empassava els llibres de cinc en cinc. Anava a una escola privada, era filla única i tenia unes amigues que eren ben presumides. En aquell moment pensava que s'estarien posant mones o alguna cosa per l'estil i que m'havien deixat allà plantada esperant-les. I jo que havia corregut per arribar d'hora i que m'havia despentinat tota. Bé, en realitat això no m'importava gaire però era una excusa per queixar-me d'elles. Això ho feia molt, tot i que me les estimava moltíssim. Encara que era filla única els pares no em permetien moltes coses i no em compraven res per les meves bones notes. Jugava a bàsquet amb un equip femení. Érem dolentíssimes. No vam guanyar cap partit de la lliga però tot i així m'ho passava molt bé.

Tot això ho anava pensant quan de sobte vaig dividir la figura d'un grup de 5 joves. Eren més alts, més forts i més grans que jo. El pols se'm va accelerar: què volien aquells personatges? Venien cap a mi. El primer portava un sac. Em volien raptar com "el hombre del saco"? El segon mirava, neguitós al voltant. Segurament assegurant-se que no hi hagués ningú que presenciés aquella escena desagradable que estava a punt de passar. Però on estaven les meves amiguetes de l'ànima? On estava el suposat príncep que em vindria a salvar com a les pel·lícules? Per què no hi havia cap conegut que em pogués treure d'aquella situació angoixosa? El somriure del tercer personatge em va glaçar tot el cos fins a la punta del dit petit del peu esquerre. Les llàgrimes van començar a brollar dels meus ulls quan es van afegir vint personatges més que arribaven de totes les cantonades. Poc a poc eren més i més. Van deixar de ser vint i ja eren cinquanta. Em feia la impressió que tots em miraven a mi. Em vaig ajupir i em vaig quedar allà feta una bola, plorant.

Se'm va apropar un vell al qual li olorava l'alè a caramel de menta amb bilis i em va dir que no plorés, que igualment arribarien en qualsevol moment. Que no em despistés, que si no podia arribar a la primera fila ell em donaria uns quants caramels. Segur que estaven enverinats! No volia caramels d'un vell que em parlava de coses que no entenia! De què m'estava parlant, aquell home? Per què no m'ajudava? No veia que m'estaven acorralant?

Passats uns minuts vaig escoltar els mateixos crits d'abans. Eren de nens petits que corrien desesperats per agafar caramels. S'escoltaven tambors que retronaven per tots els carrers, el so s'estenia fins als llocs més amagats. Les rates sortien dels seus amagatalls pel soroll i s'escoltava el so de centenars de cavalls que galopaven amb els seus amos damunt, repartint boletes enganxoses de plàstic, dolentes per les dents i amb sabors de tota mena.

I just en aquell moment ho vaig entendre tot. Era Sant Medir! Just després em van caure a sobre un munt de caramels...el millors caramels...encara que fossin de l'any passat!